

Velesova knjiga

Indeks:

Istorija na brezovim daščicama (O. Radulović)

Panteon slovenskih bogova (dr R.Pešić)

<u>#1</u>	<u>#16</u>	<u>#31</u>
<u>#2</u>	<u>#17</u>	<u>#32</u>
<u>#3</u>	<u>#18</u>	<u>#33</u>
<u>#4</u>	<u>#19</u>	<u>#34</u>
<u>#5</u>	<u>#20</u>	<u>#35</u>
<u>#6</u>	<u>#21</u>	<u>#36</u>
<u>#7</u>	<u>#22</u>	<u>#37</u>
<u>#8</u>	<u>#23</u>	<u>#38</u>
<u>#9</u>	<u>#24</u>	<u>#39</u>
<u>#10</u>	<u>#25</u>	<u>#40</u>
<u>#11</u>	<u>#26</u>	<u>#41</u>
<u>#12</u>	<u>#27</u>	<u>#42</u>
<u>#13</u>	<u>#28</u>	<u>#43</u>
<u>#14</u>	<u>#29</u>	<u>#44</u>
<u>#15</u>	<u>#30</u>	<u>#45</u>

Istorija na brezovim daščicama

"Velesova knjiga" je materijalni dokaz koji govori o nastanku, razvoju i seobama Slovena. Ona obuhvata život slovenskih plemena od sredine sedmog veka pre Hrista, pa do poslednje četvrtine devetog stoleća.

Bila je pozna jesen 1919. godine. Građanski rat u Rusiji još je trajao, ali se već nazirao poraz belih. Pukovnik carske ruske vojske Fjodor Arturovič Izenbek (1890. St. Petersburg, - 1941. Brisel), tražeći sigurno sklonište obreo se na imanju Kurakinovih u Ukrajini. u predivnom dvorcu naišao je na pustoš. Domaćini su bili mučeni, pa ubijeni, sve vredno je opljačkano, unutrašnjost demolirana. Tumarajući nekada prebogato opremljenim prostorijama i pokušavajući da sebe ubedi da je sve što vidi samo deo ružnog sna, u uglu jedne sobe, kraj gomile knjiga, pukovnik Izenbek je primetio nekoliko razbacanih daščica. Krenuo je na tu stranu više radi knjiga... Bili su to, ispostaviće se kasnije, koraci koji će ući u istoriju.

Kada je prišao gomili, prvo što je zapazio bili su urezi na drvenim daščicama. Pukovnik Izenbek je bio i član Ruske akademije nauka, poznati ruski intelektualac, pa mu kao obrazovanom čoveku nije bilo teško da pretpostavi da urezi na drvenim pločama nisu tek puka dekoracija, već da je reč o nekoj vrsti pisma. Pokupio ih je i kao da beži od duhova glavom bez obzira napustio ovo mesto sa prizorima strave. Posle odiseje koja je usledila istraživanja će pokazati da je reč o jednom od najranijih pisanih izvora o Slovenima i njihovoj pismenosti, te da su prve daščice ispisane polovinom sedmog veka pre naše ere.

Pukovnik Izenbek je krstarilo Rusijom onako kako ga je ratni vihor nosio, a jedina imovina bio mu je omaleni ranac na leđima. U njemu su bile daščice za koje još nije znao šta su, ali je imao predosećaj da je reč o nečem značajnom, odnosno o nekakvom pismu.

Posle poraza belih Izenbek je podelio sudbinu svojih političkih istomišljenika. Izbor nije bio veliki - ili Sibir ili izbeglištvo. Pukovnik se odlučio za ovo drugo. Napustio je Rusiju, ali je kao jedini prtljag poneo daščice. Najpre se obreo u Turskoj, a potom u Jugoslaviji. Ostalo je zabeleženo da je boraveći u Beogradu 1923. godine Izenbek konsultovao neke naše stručnjake, a onda daščice ponudio merodavnim ustanovama na ekspertizu. Na žalost ili na sreću, ko zna, tek daščicama sa urezanim čudnim pismom niko nije hteo da se pozabavi. Ruski list "Novo vreme", koji su emigranti pokrenuli u Beogradu, zabeležio je da je Izenbek, kad je shvatio da će morati da napusti i našu zemlju, daščice ponudio beogradskoj Biblioteci i Muzeju uz malu nadoknadu, ali ih oni nisu otkupili.

Brisel je bio sledeća stanica pukovnika Izenbeka. Život nastavlja u okruženju svojih zemljaka izbeglica, a drvene daščice godinama tavnore u kartonskoj kutiji sve dok ih jednog dana nije video Jurij P. Miroljubov. Bilo je to 1939. godine, tačno dve decenije pošto je Izenbek našao daščice.

Jurij Miroljubov bio je prvi istraživač ovog teksta ispisano na daščicama. Petnaest godina trajalo je njegovo, kako je sam zapisao, "tumačenje šume arhaičnog teksta". Azbuku na daščicama zamenio je slovima poznate abzuke.

"Daščice su bile od breze dimenzija 38 puta 22 santimetra i debljine oko pola santimetra", ostalo je zapisano u Miroljubovljevoj zaostavštini. "Ivice su bile neravne, a površina koja je bila strugana pre pisanja, odnosno urezivanja slova, bila je prefarbana nekom mrkom materijom koja je s vremenom potpuno potamnela. Kasnije je sve premazano mašću ili nekom vrstom laka."

Na nekim daščicama pored slova bile su predstavljene glave bika, na drugim sunce, na trećim razne životinje, pa Miroljubov misli da su to bili simboli meseca u godini. Sva slova nisu bila jednake veličine, nisu bila istog oblika, pa je ovom istraživaču bilo jasno da ih nije pisala jedna osoba i da nisu napisane u kratkom periodu.

Posle decenije i po prepisivanja i tumačenja ovog, sada više nije bilo dileme, najstarijeg slovenskog pisma, teški uslovi života i rada u emigraciji primorali su Miroljubova da potraži nov azil. Odlazi u Ameriku i sav materijal predaje Ruskom muzeju u San Francisku.

Opet prolazi izvesno vreme dok daščicama nije počeo da se bavi Aleksandar A. Kurov koji je radio kao astrolog u Arhivu Ruskog muzeja u San Francisku. Kurov je sve komentare objavljivao u ruskom časopisu "Žar ptica" koji je izlazio u San Francisku od 1954. do 1959. godine. Zbog svoje uske specijalnosti Kurov se više pozabavio nastojanjima da nađe veze ovih tekstova sa Indijom i Vavilonom, nego željom da rastumači vreme i način nastanka daščica.

Iako su i Miroljubov i Kurov dosta vremena proveli tumačeći azbuku na daščicama, Sergej Lesnoj je, ipak, prvi pravi istraživač ove knjige. U nekoliko obimnijih studija objavljenih u Kanadi i Americi, Lesnoj između ostalog piše da je ceo prostor na daščicama ispisan bez prekida i prenosa, nije postojao novi red, nikakvi znaci interpunkcije, naglasci ili skraćenice. Iako je poznato da se nekada davno pisalo na drvetu, ovo su prve daščice za koje je saznala naša istorija. Prethodne su pronađene u pustinji Taklamakan šezdesetih godina ovog veka, ali nijedan istorijski dokument do danas nađen nije napisan ovim pismom koje je u suštini veoma blisko ćirilici.

Usledile su brojne analize, a pošto je u svim tekstovima delo nazivano "knjigom" i to knjigom posvećenom bogu Velesu, kasniji istraživači usvojili su naziv "Velesova knjiga" i tako je ostalo i do danas. Posmatrano sa istorijskog aspekta ona obuhvata razdoblje života slovenskih plemena od polovine sedmog veka pre Hrista, pa zaključno do poslednje četvrtine devetog veka.

Analiza Lesnoja bila je zaista detaljna i iz tekstova koje je objavio videlo se da su daščice prikupljane u dužem periodu, da su ih ispisivali različiti autori. Tekst nije hronika u današnjem smislu reči već skup podataka o religiji, običajima i istoriji starih Slovena.

"Velesovom knjigom", odnosno njenim prevodom, pozabavio se i naš stručnjak za život Slovena), profesor Radivoje Pešić. Radeći na njihovom prevodu i komentarima i ispravljajući pojedine delove teksta koje je preveo Jurij Miroljubov, profesor Pešić nije uspeo da do kraja završi taj rad. Smrt ga je prekinula 1993. godine upravo kada je radio na obradi "Velesove knjige."

Profesor Radivoje Pešić je zapisao da je ova knjiga opšti zbornik religiozno-poučnog karaktera u koji su, istovremeno sa slavljenjem bogova, opisima verskih običaja uključeni i krupni odlomci posvećeni istoriji. Knjiga je zapravo dokument koji daje široku sliku nastanka, razvoja i seoba slovenskih plemena i njihove uloge u istoriji.

Radeći na obradi "Velesove knjige", profesor Pešić je tražio analogije i pravio paralele, tragao za pisanim izvorima kojima je potvrđivao da slovenska pismenost potiče iz mnogo ranijih vremena nego što je zapisano u udžbenicima. Tako, na primer, navodi delo "O pismenima" bugarskog kaluđera Hrabra iz desetog veka koji kaže da postoje dva stepena slovenske pismenosti: do prihvatanja hrišćanstva i posle primanja nove vere. A onda se profesor Pešić

vraćao unazad u traganju za dokazima o pismenosti kod Slovena. Tako u jednom delu arhiepiskopa u Majncu Hrabanusa Mavrusa iz 847. godine nalazi podatak da je neki filozof Etik, po narodnosti Skit, zapravo Sloven, da je rođen u Istriji i da je u prvoj polovini četvrtog veka načinio slova za slovensko pismo. Dakle, još u četvrtom veku postoje dokazi o slovenskom pismu.

U "Žitiju svetog Jovana Zlatoustog" iz 389. godine, između ostalog, piše: "Skiti su, sigurno je, postoje mnogi dokazi, bili jedno slovensko pleme. Tračani, Sarmati, Indijci i svi oni koji žive na kraju sveta prevode Reč Božju na svoje jezike". Ta pismenost, dakle, nije bila primitivna, jer prevođenje bogoslužbenih knjiga podrazumeva visoki nivo kulture i pismenosti. A vezu Skita sa Slovenima nalazimo i u "Velesovoj knjizi". Na jednom mestu piše kako je Skif (Skit) bio brat Slovena nastanjenog na severu Ukrajine i da je naselio oblasti u blizini Crnog mora.

Kada su se Rimljani pojavili na istorijskoj sceni i kada su krenuli u osvajačke pohode, došli su u dodir sa Slovenima koji su već bili na severu Apeninskog poluostrva. A da su se Rimljani suočili sa Slovenima početkom naše ere, vidi se i iz zapisa Pomponija Melija koji više puta pominje Tergeste, današnji Trst. Prema mišljenju većine filologa, tergeste na slovenskom znači tržište. Znači da je već početkom naše ere u Istri bilo značajnih gradova sa slovenskim nazivima, što je dokaz prisutnosti većeg broja Slovena koji su već tada zauzimali čitavu osnovu Balkanskog poluostrva širokim pojasom sve do ušća Dunava.

Da su Rimljani stupili u vezu sa Slovenima početkom naše ere, govori još jedan podatak: Pomponije Sabin, koji je umro 60. godine, u delu "Georgika" kaže kako su Skiti (Sloveni) znali za spravu koju su koristili na ledu i koju su nazivali sanke. To što su Rimljani poznavali slovensku reč sanke i njihovu namenu, govori o bliskosti života ova dva naroda.

Profesor Pešić je Velesovu knjigu koristio kao izvor za brojne dokaze o poreklu i pismenosti Slovena. Ona ne razmatra samo pismenost, već i nastanak, postojanje i kretanje čitavog slovenskog naroda. Ogromno područje koje su zauzimali Sloveni u trenutku nastanka pisane istorije nepobitan je dokaz njihove starosti. Put etnogeneze je dug i spor, pa tako i nastanak ovog naroda i njegova bogata istorija koja traje više od pet hiljada godina nudi nove istraživačke prodore, suočavaju nauku danas sa veoma složenim iskušenjima.

O. RADULOVIĆ

[nazad na indeks](#)

PANTEON SLOVENSКИH BOGOVA

Sloveni su narod koji o sebi govori kao o potomcima svojih bogova. Bogovi su bili njihovi preci, učitelji i roditelji. Zato se oni pet puta dnevno kupaju da bi čisti izašli pred svoje bogove i slavili ih... "spevovima, pesmom, igrom, pozorištem i smehom".

SVAROG je Svebog, Nebo, Apsolut. On nije personifikovan već se u njemu sadrže i iz njega proizilaze sva ostala božanstva, a osnovno trojstvo čine Svarog, Svetovid i Perun. (stvoritelj, zaštitnik, razoritelj).

SVETOVID - ZAŠTITNIK: onaj koji daje uvide i prosvetljenje. Njegov simbol je rog pun medovine (svetog nektara, ambrozije, koja pomaže ulazak u sfere svetlosti i proširenje svesti). Njegov kontinuitet je Sveti Vid. Vidovdan. Njegova životinja je konj, a sveto drvo lipa.

PERUN - Bog groma i kiše. Razgraditelj, u smislu pročišćenja i stvaranja podloge za novo i više. Njegovo drvo je sveti hrast (zapisi koji se i danas poštuju). U hrišćanstvu ga nastavlja Sveti Ilija.

BELOBOG I CRNOBOG - dvojnost osnovnih energija koje održavaju Kosmos: plus-minus, spolja-unutra, dan-noć, itd. Njihovo večno nadmetanje prouzrokuje sveukupno kretanje i kreaciju nepreglednog mnoštva oblika pojavnog sveta.

SURIJA ili HOROS - dva imena za Boga Sunca. Sunce, kao životodavni izvor veoma je poštovano. Horos je takođe Bog Sunca u starom Egiptu, a Suriya u Indiji. Neka slovenska plemena smatraju sebe Sinovima Sunca - "Sure ili Surenji koji žive na obalama Plavog (sinjeg) mora".

STRIBOG - Bog vetra i vazduha

RADGOST - Bog gostoprimstva. Izraz poštovanja svakog ljudskog bića, kao dela manifestacije Boga. Kult putnika-namernika. Simbol: hleb i so.

ČISLOBOG - Bog broja i mere. Onaj koji brine o Kosmičkom redu. Simbol mu je mandala koja se sastoji od osnovnih geometrijskih oblika kao osnove savršenstva i harmonije. Spoznanja da su osnovna tajna svih nauka: broj i mera.

JARO - simbol mladosti, proleća setve. Atributi: gostoprimstvo, molitva, kupanje. Bilje - sve što se seje s proleće: jaro žito, ...

LADA - nevesta, čuvarica porodičnih i moralnih vrednosti: čast, rodoljublje i ljubav. Cvet: perunika.

VELES - Veliki otac naroda koji je Slovenima dao dragocena znanja: ratarstvo, pčelarstvo i grnčarstvo. On štiti šume, ptice i zveri. Njemu je posvećena Velesova knjiga.

SMURGL - zaštitnik ognjišta i duhova predaka. Istočnik krsne slave koju Srbi i danas svetkuju i štiju. Simbol mu je ognjište ograđeno sa četiri kremen-kamena, između kojih je ravnokraki krst a sve to zatvoreno u rombu koji simboliše krov (moguća preteča srpskog simbola sa ocilima. Da li su se tokom vremena okrenula?).

KRIŠEN - slavljen o Koledu i simbolizovan bakljom (krijesnice, kresovi, u indijskoj tradiciji Krišna).

VIŠNJI - Svevišnji (takođe postoji u indijskoj tradiciji kao Višnu). Sveto drvo: Višnja.

KOLEDO - Vrlo značajan praznik koji se i danas proslavlja na dan sunčeve prekretnice. Koledari. Stari Sloveni su samo tada i na Rusalje prinosili životinjske žrtve, kao i na dan Crvene planine, tj. Karpata, iskazujući im tako zahvalnost zbog zaštite koju su prilikom raznih naježda nalazili u ovim planinama.

dr RADIVOJE PEŠIĆ

[*nazad na indeks*](#)

#1(D-16A/II)

Velesovu knjigu ovu posvećujemo bogu našem koji nam je utočište i snaga.

U ona vremena bejaše čovek blag i odvažan da ga nazvaše ocem Rusa.

A taj čovek imadaše ženu i dve kćeri. Imadaše on stoku i krave i mnogo ovaca i prebivaše u stepi i nigde ne mogaše naći muževe za svoje kćeri i moljaše bogove da rod njegov tako ne usahne. I Dajbog usliši molitvu njegovu i po toj molbi dade mu što je molio. Tako bejahu oženjeni oni koji su među nama.

I dužni smo verovati jer jasno je da bog Veles porod donosi.

Dužni smo bogovima našim i stoga im odajemo hvalu:

Neka je blagosloven vožd naš sada i za vek i vekova.

Izgovoriše to volšebnici i odoše.

[*nazad na indeks*](#)

#2(D-9A)

Beše u to vreme otac slovenski Bogumir i imaše tri kćeri i dva sina. Oni povedoše stoku
U stepu i živehu u travi kao u vreme očeva. I behu oni bogu poslušni a razumom
bistri. I tako tada mati njihova koja se Slavuni zvala i o njima brinula reče
Bogumiru sedmoga dana: Imamo kćeri naše da udamo i unuke vidimo. Tako
reče a (Bogumir) upreže zaprege i ode s konjima. I stiže do duba koji beše u polju i ustavi se
kraj vatre. I ugleda tri muškarca na konjima kako mu se približavahu
a ovi mu rekoše: Zdravo budi šta radiš? Ispovedi im Bogumir muku svoju
a oni mu odgovoriše da su i sami u pohodu da žene nađu
Vrati se Bogumir na svoju stepu i dovede tri muža kćerima. Od toga su nastala tri roda
sjedinjena i slavna
Otuda proishode drevljani, krivići i poljani jer prva
kći Bogumirova imala je ime Dreva druga Skreva i treća Poleva. Sinovi
pak Bogumira imahu imena Seva i mlađi Rus. Od njih proishode Severjani
i Rusi. Tri muža behu tri vesnika: Jutro, Podne i Veče.
Naselio se rod taj na sedam reka gde obitavaše iza mora u zelenom kraju
i stoku razvodio još ranije pre dolaska na karpatske gore
To beše vreme pre hiljadu trista do Germanareha
U to vreme beše velika borba na obalama gotskog mora i tamo preci naši ...
kurgale iz belog kamenja pod kojima sahranjivaše bojare i vođe sve
u seči pale ...

[nazad na indeks](#)

#3(D-9B)

Dođosmo iz kraja zelenog do gotskog mora i tamo naiđosmo na Gote koji nam put preprečiše. I tako smo se borili za tu zemlju i život naš.

A do tada bejahu očevi naši na obali mora i reci Ra. I sa trudom velikim prebacivahu svoje ljude i stoku na drugu obalu idući ka Donu a tamo Gote videše na jugu i gotsko more. A Goti namerni behu da protivu nas istupe i tako primorani bejasmo da se borimo za život naš i opstanak jer Huni su išli za stopama naših otaca, napadali na njih, ljude ubijali i stoku im otimali. I tako je rod slavni išao do zemlje gde sunce noću spava i gde je mnogo trave i livada plodnih i reka ribom punih i gde niko ne umire. Goti još behu u kraju zelenom za malo pretekoše očeve naše koji pođoše od velike reke Ra koja nas odvaja od drugih ljudi i teče u more Fasiste.

Tu muškarac roda belojariskog prelazi na drugu stranu reke Ra i preteče tamo siniske trgovce pošle u Fražec jer Jeguni na svom ostrvu čekahu trgovce i pljačkahu.

Bejaše to pola stoleća do Aldoreha a još ranije beše rod Belojara silan. Hunski trgovci dadoše se za belojariskim muškarcem govoreći mu kako će mu dati srebro ... za to ...

i dva konja zlata. On ode i izbeže podvali Huna, prođe mimo Gota tako surovih i dođe do Nepre. I knez je u njih bez časti dva puta ubire danak. Tako se trgovci došli k nama, povратиše do sinske i ne vratiše se više nikada.

[nazad na indeks](#)

#4(D-10)

Bogumiru bogovi dadoše sva ovozemaljska blaga ...

... i beše u nas ovako ...

a među starijima u rodu birasmo kneza kojega još u staro doba vođom nazivahu i starešinom ... to behu knezovi dugo vremena i Grci ih neće zameniti biće do kraja kako i nalikuje mužu tog roda da daje potomke koji upravljaju nama. A posle Bogumira beše Or sa sinovima svojim. A kada Huni počеше veliku borbu za utvrđivanje svoje velike zemlje mi pošosmo odatle do Rusa. Sada su došla druga vremena, dužni smo da se okupimo i idemo napred, da ne govore kako smo ostavili našu zemlju i osvojili tuđu, nego kažu kako se borimo za sebe. Zato Rusiči, ne ostavljajte Grke na vašoj zemlji, već se borite za nju ... U to vreme reka Ra beše granica s drugim zemljama, a danas se okomiše naši neprijatelji na nas. Mi smo dužni da se borimo za naše unuke, da zadržimo stepe naše i ne damo zemlju nikome ...

tako smo dužni da radimo drugačije. Nećemo spaljivati dubove na poljima, niti sejati pa njima niti žnjeti po pepelu, jer imamo stepe travnate, razbodićemo stoku čuvajući je od neprijatelja ...

[*nazad na indeks*](#)

#5(D-1A)

Savest nam zapoveda da reči ne
prikrivamo i o rodu našem samo istinu kazujemo.
Istinu recimo o njima, o prvom banu našem i kneževima koje smo sami birali
i smenjivali. Kisek povede rod svoj i stoku u stepe na jug
i tamo gde sunce sija prebivahu. I dođe k njemu otac Or i reče:
Obojica imamo decu, muškarce, žene i starce da branimo od neprijatelja. I tako
učiniše, postadoše jedno pleme - sjediniše stoku, pa bejahu ugodni
i dostojni bogovima svojim za vek i vekova. Kad
počeše večati, jedni odlučiše da budu jedno a drugi ne. I tada otac Or
pokrenu rod i stada svoja i uputi se u daleku zemlju. Ovako nam tada kaza: Tamo ćemo podići
grad. I to Golinj beše jer stepa beše gola. I Kisek pođe dalje
i sve ljude svoje povede na drugo mesto da se ne mešaju sa ljudima oca Ora. Preci
tako stvoriše zemlju i naseliše je, kao što i Kisek ode sa ljudima i stvori
zemlju drugu i na njoj se naseli. Na taj način podeliše se i omeđiše i tako postadoše tuđinci jedan
drugome. Imahu oni hleb i so i ne sukobljavahu se.
I Kisekovi i ljudi oca Ora bejahu slavni i od tog vremena
slava im je tekla jer su mač i strelu znali.

[nazad na indeks](#)

#6(D-2A)

Još u stara vremena bejaše rečeno da ćemo ako se sa njima ujedinito stvoriti
... veliku ćemo izroditi Ruskolanj našu
od Golunja i tri stotine gradova i sela gde se dubova ognjišta dime. Tamo je Perun naš
i zemlja. I evo ptica Mater Sva peva o tom danu i mi očekujemo to vreme
kada će se Svaroži krug kod nas završiti. Potom će Mater Sva doći k nama.
Govoraše nam Mater Sva kad bejasmo bedni: Branite zemlju našu dobro. A Vendi
kad odoše na zapad Sunca, tamo pred neprijateljem zemlju podeliše i nepostojanu veru imahu.
Borbeni i silni bejahu i ljudi veru u reč imahu.
Mi nismo glupi lišeni razuma i ne verujemo dok ne sazrimo.
Vendi, vratite se zemljama našim u stepe drevne i gledajte kakva
beda bejaše do ishoda iz Petorečja koji osta na desno odsečen
od nas. I ptica Sva govoraše da će oganj poneti pepeo do nas i Golinj porušiti
i spaliti. Bogovi Kupalo i Dažd, daždite jer ta zemlja bedna
razorena je i konjima utabana dok sinovi tvoji jašući konje njome
proticahu. To bogovi u stepama ovima dasune slaše u srdžbi. Moramo ih slušati
ne kao u vreme Anta jer ti Anti sekoše mačem mnoge i poharahu dom tvoj
jer tuđinci domove ne grade.

[nazad na indeks](#)

#7(D-2B)

Tada nas je otac Or predvodio, Kij je vodio Ruse, Šček je vodio svoje pleme a Hrvat svoje Hrvate ... A pošto smo mi unuci bogova odvojiše se Hrvat i Šček od drugih, a mi naselismo karpatske gore. Tamo bejahu drugi gradovi izgrađeni i imasmo saplemenike druge i bogatstvo veliko. Tada nas neprijatelji napadoše i mi se sklonismo do grada Kijeva i Golunja i tamo se naselismo. Ognje svoje palismo do Svarge i žrtve prinosismo za blagodarnost bogovima. I tako tada Kij umre a trideset leta vladaše nama. A posle njega beše Lebedjan koga nazivahu Slaver i on živeše dvadeset leta. A potom beše Veren iz Velikograda takođe dvadeset, a potom Sereženj, deset. Na prestolu oni postigoše pobedu nad neprijateljem, zlo tame otkloniše sa sinova i gradiše za nas i za vas. I tada Goti u stepu dođoše čineći nam zlo ali odvažnost imahu preci naši boreći se za život i postadoše slavni jer slaviše bogove. I tako smo mi unuci bogova, Svaroga našeg i Dajboga. I tada trpesmo zlo a pre silu imasmo veliku i branismo se od nečastivih Gota i Varjaga za mnoga leta. Tada nas Ilmeri podržaše i tako pobedismo neprijatelja. A oni deset careva imahu koji kao vuci behu i lavlju hrabrost imahu. Kad ih napadosmo, oni počеше lukavstvo činiti i da se odbrane, oni mačeve sahraniše.

[nazad na indeks](#)

#8(D-3A)

Nad nama nadleće Mater Sva, jer nedaće nove nam pritiču. Granice naše behu slabe te neprijatelji mnogi nam domove i ognjišta pališe. Tuga nadvi naš kraj.

Dim spaljenih stepa izvi se do Svarge. I Žal nas oplakuje.

Mater Sva kliče do Višnjeg da nam šumu za vatre ognjišta naših podari.

On posla pomoć te sâm sa ocima našim udari na neprijatelja. I tada Germanareh odstupi a Goti preko Male Kalke utekoše do obale mora. I tako zemlju oslobodiše do Dona.

I po toj strani reke Dona je Kalka Velika granica između nas i drugih plemena. I tamo Goti ratovahu četrsto godina sa svojim neprijateljima. Tada mi počesmo sejati zemlju našu

i bogato obrađivati zemlju Alana. Na tržnicama razmenjivavimo stoku, kožu i maslo za srebro i zlato, pića i namirnice. I život naš beše posle toga spokojan

i miran dok Goti ponovo ne udariše na nas. Ta borba potraja deset leta. Udružismo se i odbranismo zemlju i svetinje naše od neprijatelja.

Sveti nas zato pohodiše. Prvi sveti Kolada a drugi Jaro

i Crvena Gora i Ovsenj Veliki i Mali. Hode Sveti kao dobri domaćini gradovima i selima našim da spokoj na zemlji

pronose i tvore.

[*nazad na indeks*](#)

#9(D-3B)

Idite braćo naša pleme za plemenom i rod sa rodom i borite se za zemlju našu kako i dolikuje nama i nikako drugačije. Jer Rusi smo, slavimo bogove naše pesmom i igrom, svetkovinom u slavu njihovu. Jer naselismo zemlju koju prstima na rane privijamo da bi kad umremo mogli stati pred Marmoru. A ona je govorila: Ne mogu kriviti onoga koji je zatočenik zemlje i ne mogu ga od nje odvojiti. A bogovi naši tamo, govorahu: Rusi su to jer priviše zemlju na rane svoje i doneše je do Nava. U to vreme, knezove birahu i mnogo vođa i knezova bejaše. I ti svi kneževi behu od običnih muškaraca. Jer beše ovako: Zemlju radite za sebe, a knezovi budite kako je rečeno da brinete o ljudima. A hleb, hranu i sve za život od ljudi svakoga dana imahu. Drugi kneževi danak ubiraju i sinovima vlast predaju od oca na sina i tako od dedova do praunuka.

[*nazad na indeks*](#)

#10(D-4A)

Evo Dajbor silan u pomoć dolazi ljudima našim. Zato se ne bojimo u njega veru imamo i brišnost njegovu osećamo. I čekasmo dan taj kada smo imali ... Voronežac beše mesto gde se Goti useliše. Rusi ga ne odbraniše i malo nas ostade u njemu. Posle bitke oganj sažeže ognjišta i polja naša u prah i pepeo što ga vetrovi razneše na sve četiri strane. Tada Rusi napustiše svoje mesto. Ne blagosiljte tu zemlju rusku, ali pamтите je. Tamo je krv očeva naših prolivena i ona je po Pravu naša. Voronežec je slavu proneo Rusima i Svarogu. Privite je uza se svom silinom svojom, vratite je kneževima vašim, sačuvajte božiju Rusiju. Jer pašnjaci njeni othraniše i obukoše naše kneževe i ognjišta. Služimo joj i odbranimo je jer odeva nas, hrani i poji oduvek i do smrti. Služahu je i oni, a mnogi kosti svoje položiliše, kao u vreme Menzemita Anti. Slovenima nazvaše nas jer čast i slavu pojemo bogovima. Ništa ne tražimo, samo slavu uznosimo. molitve kazujemo dok tela umivamo i slavu....

[*nazad na indeks*](#)

#11(D-4B)

Pijmo suru-napitak u slavu pet puta dnevno, oganj zapalimo u Dubu. I tako Snop veličamo i govorimo hvalu njemu jer smo Dajbogovi unuci i ne smemo zaboraviti slavu svoju. A vekovima ranije Anti bejahu na ruskom polju i u prošlosti mi Rusi prebivasko sa njima ... a tada na Volinj dođoše ... bejahu neprijatelji hrabri. Taj Volinj prvog roda beše. I tada Anti Menzemirovi odneše pobeđu nad Gotima razbivši ih na sve strane. A za njima potekoše Huni, žedni slavne krvi i ta borba surova beše. I tada se Goti sjediniše sa Hunima i sa njima na očeve naše napadoše i bejahu razbijeni i uništeni. Zatim udariše Obri na kneza i ubiše ga. I tako sinovi mora odoše od Rusa. Bogovi ruski ne traže ljudske žrtve niti životinjske jedino plodove, voće, cveće i zrnevlje, mleko, suru napitak od trava spravljen i med. Nikada živu pticu ni ribu. To Alani i Varjagi bogovima prinose žrtvu drugu, strašnu, ljudsku. Mi to ne činimo jer smo Dajbogovi unuci i ne idemo stopama tuđim.

[nazad na indeks](#)

#12(D-5A)

To je žrtva naša med, sura od devet ... na sunce stavljena
tri dana, a potom kroz vunu procedena. To će biti i naša žrtva bogovima Prava,
kakvu i naši preci davahu. Jer od Dajboga proishodimo i postasmo slavni
i slavimo bogove naše. Nikada ne tražismo niti molismo za dobra naša i bogovi
nam rekoše: Idite Rusima a nikada neprijatelju.

Mater Sva o slavi nam pojaše, o poredama nad neprijateljem i mi joj verovasmo
jer slava po ptici Višnjoj nebom ruskim pronosila se o nama ...

I tada kneza našeg birasmo da o nama brine.

Ako neprijatelj pređe granice naše koje ne sačuvasmo da ratnike saziva.

A ko smo mi, to Snop zna. Jer slavu uznosimo, ne molimo
i ne strepimo za životna bogatstva. Pogledajte oca našeg Ora po
oblacima što hodi uznesen silom Perunovom.

I vide Or tamo kako Perunko kuje mačeve za neprijatelje i

kujući reče mu: Ove strele i mačeve imamo za ratnike i ne smete ih se bojati

jer spuste li pogled, vojnika će biti manje nego prstiju na rukama, a ako li se do zemlje sagnu,
zveri će postati kao prasad umazana blatom i smrad

će nositi tragom svojim. Tako će o njima govoriti kao o smrdljivim

prasadima i svinjama. Tako govoraše Perunko kujući mačeve. I Or je to rekao i o tome
pripovedao očevima našim. Takva bejaše borba naša za život i junaštvo mnogo vekova
unazad. I danas verujemo da beše tako.

[*nazad na indeks*](#)

#13(D-5B)

Dodoše Tiverci do sinjeg mora i Suroža k vama i rekoše:
Pamtimo šta beše od našeg saveza sa Antima. Beše mnogo ruske krvi prolivene na njoj i tako za veka do kraja ova zemlja će biti slavnog plemena i roda. Jer slavimo bogove, ne iskamo od njih, tek moć njihovu slavimo. I veličamo pretka našeg Svaroga, koji beše, jeste i biće vođa naš od početka do kraja.

[*nazad na indeks*](#)

#14(D-6A)

Beše knez Slaven sa bratom mu Skifom. I nasta deoba velika
na istoku i oni rekoše: Idemo u zemlju ilmersku. Tako rešiše
i stariji sin ostade kod starca Ilmera. I pođoše na sever i tamo
Slaven svoj grad sagradi. A brat njegov Skif kraj mora beše i beše star
i imaše sina svojega Venda, a posle njega beše unuk koji vladaše stepama južnim.
A krvi mnogo beše od tada i deoba velika za setve i njive
na obe strane Dona i do gore ruske i do pašnjaka karpatskih. I tamo su radili
i Kola za vođu svoga izabrali, jer on neprijatelju otpor pružio,
porazio i oterao. I o tome je sa rodom svojim govorio i sazvaše veće.
Tako stvoriše zemlju našu koja je postojala petsto leta,
a potom se pojavi među Rusima nesloga i istrošiše snagu u neprijateljstvu,
sukobima i razdoru. A i neprijatelji na očeve
naše napadoše sa juga i potukoše ih na Kijevoj zemlji, priobalju morskom i stepi.
Krenuše ovi na sever i sretoše sa Francima koji pođoše u pomoć
neprijatelju. I Skifi se pokazaše, razbiše neprijatelja silom i poraziše.
Tako bejahu Huni razbijeni do ruske stepe i taj put odbijeni.
I to je za nauk: Postupimo i danas tako i pobedićemo.

[nazad na indeks](#)

#15(D-6B)

Vratili smo se u stepe da se poput očeva naših o pašnjacima staramo.
Svoju travu i cveće gajili su i za njih krv prolivahu.
A Golinj ostavismo neprijatelju. Golinj beše okružen
a neprijatelj ... Sve gradove naše opasaćemo
kao što očevi naši nekada činiše. I svako dete
zemlju će poštovati, celivati i za nju spremno biti da mre. I na stepu napadahu
mnoge vojske ali pobjedu ne odnese i utočišta ne nadoše.
Naši su se očevi za to borili. Od poraza nas je
Perun spasavao. Iz praha zemlje nicala je
vojska Svarogova i nama u pomoć ratnu dolazila.
A deda naš Dajbog predvodiše ih. I očevi su naši pobjeđivali.
Ne verovismo u čuda i moleći se požurivismo
bogove naše da nam pomognu u pobjedi.
Molimo ih, jer su zemlju našu uprljale noge
tuđina. I videli smo kako je to bilo: bacili su se na njih
i razbili ih jer su na nas
napali. O tome vam pripovedamo.

[*nazad na indeks*](#)

#16(D-7A)

Kisek (govoraše) ljudima svojim pred napad i ovi omrznuše neprijatelja,
udariše na njih i razbiše ih. I mi imamo obeležje te moći koju
Jav neprijatelju ne daje. Pre bejasmo slabi, a sada smo jaki i brojni.
Neprijatelja nije mnogo kao nas, jer mi smo Rusi, a oni nisu.
A tamo gde je pala krv naša, tamo je zemlja naša. I to neprijatelji naši znaju
i njihov trud uzaludan je, kao što beše
nekada u vreme naših očeva.
Ponavljajmo te reči i nijednu od njih
ne zaboravimo. Recimo braći našoj: Sila božja biće
uz vas i pobićete neprijatelje koji vam zemlju otimaju.
Zanemeće da više nikada poganu reč ne izgovore.
Budite sinovi svojih bogova i sila njihova biće uz vas
do kraja. Hleb naš spalili su u ognju,
i stoku nam uništili.
Oružjem smo odbranili jug i
nadjačali neprijatelje.

[*nazad na indeks*](#)

#17(D-8A)

Pogledajte se - imate pticu na čelu koja vas vodi
do pobeđe nad neprijateljem ... a potom održite.
I ona blistajući pred nama vodila nas je svetom. Tako beše u ona vremena
kada su Rusi išli sa Vendima a ovi želeli da ponesu bogove svoje do mora.
Tamo se ugnezdíše i gradiše hramove, a bejahu tamo mnoga zdanja
i bogatstva. Hramovi behu ukrašeni zlatom i srebrom i mnogi
drveni bogovi navodiše u iskušenje. Drugima to ne beše pravo jer
ih je vređalo i naši srodnici
ne imahu spokoja. Arapi su dolazili na tržnice
i trgovali decom. I ta zemlja, pripovedaju,
postade mrska i zla za život. Tako smo krenuli Karpatskim gorama
do Kija ali i tamo bejasmu u neprijateljstvu sa zlim narodima. Pevali smo
o slavnim danima Rusa, pesme koje su nam očevi ostavili,
o srećnom životu u stepama i o slavi predaka. I tada vojvoda Borbec povede
Ruse do Goluna, a po smrti dobi čin Perunove hrabre vojske.
Ne zaboravljamo da smo sinovi očeva naših i sa ljubavlju ih
pamtimo. Govorimo da naša snaga
potiče od njih ...
Govorimo ...

[*nazad na indeks*](#)

#18(D-8B)

... o njima koji se starahu o nama. Mi tada nismo imali mesto za molitvu već smo molitve obavljali pred kladencima i izvorima gde je živa voda tekla. Beše volšebno, a vuci grabljivi nisu dolazili. Sada se sećamo vremena Aldoreha koji je prizivao žreće. Mi tako nismo radili bogovima i slovo nismo držali. A lepotice naše su otimali i odvozili. Među nama beše svađa zbog toga. Tamo smo živeli pod Gotima. A u tom veku upravljahu rodovima kneževi. Knez beše Bravlin koji oduze Alanima morsku obalu. Posle bitke naselili smo je i razvodili stoku, a Skitima davali da napasaju stoku u stepama. Oni su tada bili u bedi jer su se Grci povratili i iznova ih zauzeli, a tu smo od tada već dvesta leta. I danas imamo drugog kneza Bravlina, praunuka dede svoga, koji reče: Idite na jug, na grčko polje. Grci su od Alana odvojeni, oni trguju u stepama i stoku nam otimaju. Oterajte ih na more i prognajte odavde, jer ovo je zemlja ruska i ona je krvlju našom natopljena. Imajte veru u nas jer smo sa vama danas kao i pre.

[nazad na indeks](#)

#19(D-1/II)

Zaboravismo dobra stara vremena naša i pođosmo neznano kuda. Primismo promišljeno poruku prošlosti ne stideći se obeju strana Prava i Nava.

Jer Dajbog nam podari sjaj svetlosti zore
stvorivši zemlju iz bezdna.

Tako nam duše predaka sjaje zorom iz Irija ... A Grci počiniše zla Rusima
u ime bogova njihovih. Mi muškarci ne znadosmo kuda da idemo i šta da činimo
jer nedostupno beše nama što je u Pravu Dajbogom dato.

Ova borba u Javu, život je naš - odemo li iz njega - u smrt idemo. Jer Jav iz Prava stvoren je, a
Nav

večit. I u Pravu je Nav. Ne zaboravimo poruku prošlosti
i u nju utkajmo duše naše jer sve što nas okružuje

voljom bogova stvoreno je. Taj dar božiji pronađimo u nama i činimo
po Pravu. Duše naših predaka iz Irija nam sjaje i Žal

nas oplakuje i poručuje: Ne zaboravite Prav, Jav i Nav ... A mi zaboravismo
ne čusmo istine glas ... ne bejasmo dostojni Dajbogovih unuka.

Zato molimo bogove za čistotu duše i tela po ugledu na pretke naše.

Da sjedinjeni sa bogovima u jedini Prav budemo i tako unuci Dajboga.

Rusi, veliki je um božiji i u njemu tvorite slavu i pronosite.

... život naš prolazan je kao i mi sami i poput konja naših
radimo i u miru živote naše na zemlji živimo.

[*nazad na indeks*](#)

#20(D-2A/II)

Pravi muškarac nije onaj koji obavlja umivanje u želji da bude ispravan, već onaj čije se reči sa delima poklapaju ... o tome u prošlosti rekoše: Činimo dobro po ugledu na naše pretke. I mi uzoravamo brazde i vremenom ćemo postati slavni. Ali Boruse i Ruse razbi ruka neprijatelja i zlodela se tada počiniše ... i knez naš nemoćan beše. On poslao svoje sinove u odbranu, ali ih neprijatelj porazi jer ne uvažiše što većem beše rešeno. Podeliše se, a od nas danak uzimaju. I danas kažemo: Kneževi naši ne treba ... na jug da odlaze i zemlju osvajaju ... za nas i potomke naše. Jer tamo Grci napadahu čim se Borusi od nas razdvojiše. I beše seča velika mnogo meseci ... sto puta se Rusija rađala i sto puta razbijena beše od severa do juga ... Naši očevi su stoku razvodili i otac Or ih poveo u Ruske krajeve. Pre toga živeli smo teško, a naša stradanja se okončaše kad naselismo ognjišta na rusku zemlju. I evo prodoše dve tame od tada, a potom Varjagi dođoše ... i zemlja pade Hazarima u ruke kojima danak davasmo. A beše i narod Ilmerski sa sto do dvesta krajeva. I narod naš koji dođe kasnije do ruske zemlje, naseli se među Ilmerce. Oni behu braća naša ... nama slični i od zla nas čuvahu. Okupljahu se veća da odlučuju i tako beše. Ono što ne proglašavahu ne beše. Kneževi behu birani od sabora do sabora i živeli smo uzvraćajući im pomoć ...

[nazad na indeks](#)

#21(D-2B/II)

... i bejasmo prinuđeni da se u šume povučemo i živimo kao lovci i ribari. Tako smo mogli od opasnosti da se sklonimo. Preživeli smo jednu tamu i otpočeli gradove i sela da podižemo svuda. Posle druge tame beše velika hladnoća i krenusmo na jug jer tamo mnoga mesta behu travna ... a tada Rimljani stoku našu uzimahu po ceni koja nam beše dobra i sa nama behu od reči. Pođosmo do južnog zelenotravja i imasmo mnogo stoke.

[*nazad na indeks*](#)

#22(D-3A/II)

Molimo Velesa, oca našeg, da pusti u nebo konje Surijske i da nas obasja Surijski zlatni krug. Jer on je Sunce naše koje nam domove osvetljava i pred likom njegovim ognjišta naših domova su bleđa. A bogu vatre, Smurglu, recimo: Pokaži se i ustani na nebesima i sijaj blistavom svetlošću. Nazivamo ga imenom Ognjebog i odlazimo da radimo. I tako svakog dana obavljamo molitvu, obedujemo i odlazimo u polja da radimo kako bogovi zapovedaju svakom muškarcu kome je određeno da radi za svoj hleb. Mi, Dajbogovi unuci ljubimci smo bogova i plug božji držeći u desnici pevamo u slavu Surijsku. Tako do večeri pet puta dnevno slavimo bogove i ispijamo suricu u znak blagodarnosti i zajednice sa njima koji u Svargu takođe za našu sreću piju ... U slavu Surijske zapevamo i gle, konj njegov zlatni nebom jezdi ... a posle rada domovima se vraćamo, oganj ložimo i obedujemo. Zatim velikoj božanskoj dobroti koja nas okružuje zahvaljujemo i na počinak odlazimo jer tama nam uzima dan. Takođe dajemo deseti deo očevima našim, a stoti vlastodršcima ... I tako živimo ponosni jer slavimo bogove naše i molimo se telima umivenim vodom čistom.

[nazad na indeks](#)

#23(D-5A/II)

Podrobnije o početku našem recimo ovako: Hiljadu petsto godina pre Dira pradedovi naši dođoše do karpatskih gora, tamo se naseliše i živehu mirno jer rodovima upravljahu očevi od roda a najstariji u rodu ... Perun nam beše naklonjen i tako živesmo petsto leta, a zatim pođosmo na istok do Nephre.

Ta reka teče ka moru, a mi se uz nju naselismo na severu, tamo gde je Priputa nazivahu jer otiče ... živesmo tako petsto leta dok rodovima upravljahu veća i bogovi nas čuvahu od onih koje Jazgi nazivahu. Ilmeraca bejaše mnogo starosedelaca. Tako stoku po stepi razvodismo i bogovi nas čuvahu. Otac Or je dobro rekao, imali smo mnoga dobra i živeli bogato.

[*nazad na indeks*](#)

#24(D-5B/II)

Ostadosmo sami jer nas Jazgi napustiše i odoše na jug. Krenusmo i mi vodeći stoku i bikove naše. Jata ptica letela su na nas. Tada nas u stepi napade pleme Kostoboka. Mnogo je krvi iz otvorenih rana poteklo. Neprijateljima svojim Kostoboci odsecahu glave na koje su se obrušavale jata vrana. Stribog je duvao u stepi i beše oluja do ponoći. Beše to seča velika. Jazgi i Kostoboci razulareno ubijahu i bikove naše. Potraja ta borba dvesta leta, a onda rod naš poče odlaziti u šume. Zatekoše tamo Gote Germanareha koji tu bejahu sto leta. Okomiše se na nas i beše to još jedna velika borba. Gote proterasmo do Dona i Donca. Gemanareh tada ispijaše vino u bratstvu sa vojvodama našim. Tako utvrđen beše novi život.

[*nazad na indeks*](#)

#25(D-8/1/A)

Pokoriše nas tuđini, jer mi gladni i opustošeni bejasmo.
A oni železo naoštriše da naše živote unište. Zbog toga
Askold i Rurik po Nepru pođoše da naše ljude u borbu pozovu.
Ali mi Dira imadosmo i ne želesmo sa njima poći.
Sudbina beše da greške svoje razumemo i da
naše vreme bude drugačije. Askold svoju vojsku stavi na lađe i pođe
da otima drugima. Grcima je gradove palio, pustošio i žrtve bogovima
u zemlji njihovoj prinosio. Nećemo činiti kao Askold jer smo Rusi. Varjazi nismo
koji Rusima i slavi njihovoj veliko zlo načiniše.
Rurik nije Rus jer hita po stepi ubijajući trgovce
koji mu veruju. Po starim grobljima hodimo i tamo
gde pod travom zelenom naši preci leže, promišljamo. Odgovor od njih
ištemo, kakva da budu dela i put naš.

[*nazad na indeks*](#)

#26(D-8/1/B)

Tu se naši rođaci počeše deliti - ko će biti stariji. Kij ode
očevima i precima umrlim. A kada nas je Kij napustio nastala je beda
i velika svađa među Rusima koji se pobiše za rascep i podeliše.
Tada Grci iz svojih zemalja udariše dok mi za borbu nismo bili spremni
i nismo ih mogli napasti niti sa strane niti ih opkoliti.
Ratnici su se borili za goli život ne mogavši pomoći susedima.
Muškarci nisu imali vere i u bitkama su se samo branili.
U pohodima Kijevim bolje beše. Kod Kija je
veče pred bitku otpočinjala priča o pobedi. Pevahu o pohodima očeva
i kako Ruskolanj pade od zverstava Gota i Huna.
Anti i Goti su strepeli od Kijeve Rusije i odlazili
u svoje krajeve. Mi znamo za dva kraja - jedan beše Venda a drugi Gota.
Ti Goti dolazili su do nas i oni ojačaše, a Vendi
oslabiše. A okolo beše zemlja
Litva i oni se nazivahu Iljmi, a mi ih zovemo Ilmeri.

[nazad na indeks](#)

#27(D-8/2/A)

Ide crvena zora nižući kamenje na svoj nakit.

Pozdravljamo od srca kao Rusi, a ne kao Grci koji ne znaju
za bogove naše i iz neznanja zlo govore. A mi se slavnim imenom nazivamo
i slavu dokazujemo na neprijateljskom železu kad na njihove mačeve idemo.
Kao da i medvedi oslušuju slavno ime i jeleni zastaju
da drugima pripovedaju o Rusima: Oni ne napadaju već se brane,
a Grci ratuju zbog pohlepe svoje. Zato se Rusi ponose
i hlebom dočekuju, a Grci ga otimaju drugima. O toj slavi
orlovi kliču na sve strane jer su Rusi slobodni i silni u stepi.

[nazad na indeks](#)

#28(D-8/2/B)

Išli smo do Nepre obalom gotskog mora i videsmo
litalice jedino ruske, dok plemena Huna i Jaziga slobodna bejahu.
Vođe njihove ratovahu s nama i deliše nas.
Od jutra do jutra gledasmo zlo koje se Rusima čini. I čekasmo čas
dolaska boljeg doba. Spoznali so da moramo snage udružiti i poći
stopama predaka i poslušati reči koje nam uputiše.
Pođimo do naših stepa i borimo se
za živote kao vojnici, a ne kao stoka bez razuma.

[*nazad na indeks*](#)

#29(D-8/3)

Doletela nam je ptica na drvo i zapevala. Svako
njeno pero sijalo je drugom bojom. I noć se pretvorila u dan jer je pevala
o bitkama iz prošlosti. Seća nas na borbe neprijatelja
i očeva naših koji nas gledaju sa neba sinjeg i osmehuju nam se.
I tako mi nismo sami jer su oni uvek uz nas. Sećamo se Peruna
i gle, nebom jezdi vesnik na konju belom. I on mač podiže
do nebesa, raseca oblake i grmi. A nama živa voda potiče koju ispijamo
jer Svarog izvor života na zemlji daruje.

Krava Zemunja na poljima sinjim
travu pase i njeno mleko teče po žitu nebeskom
i zvezdama nad nama noću sjaji. Obasjava nam jedini put
Prava koji želimo da sledimo.

Potomci slavni nose u srcu Rusiju koja jeste i biće
zemlja naša. Za nju se borimo i za nju umiremo kao što dan umire bez
Sunca i kao što Sunce gasne. I kao što tamu smenjuje veče koje umire ustupajući svoje mesto
noći.

A noću Veles hodi Svargom po mleku nebeskom do svojih zdanja
i zorom nam vrata svoga hrama otvara. A mi očekujući da nas primi u blistavi hram,
pojemo pesme i Velesa slavimo od veka do veka kao jaganjci čisti.

Veles je precima našim podario znanja da zemlju oru i travu seju i žito žanju
u poljima rodnim, da snop u kuću stavljaju i poštuju kao oca božanskog.

Slava našim očevima i materama što nas naučiše da bogove poštuju i pokazaše nam
put Prava koji sledimo i bogovima slavu pojemo i Sloveni smo.

[*nazad na indeks*](#)

#30(D-8/3/A)

Naši preci osnovaše Surož i Grci
na naše tržnice dolazahu. Boraveći na njima oni osmatrahu našu zemlju.
Mnogo mladih slali su koji kuće i gradove gradili su i trgovali. I pojavise se
vojnici sa mačevima i oklopima i ubrzo zemlju našu uzeše u svoje ruke
i utvrdiše svoje igre. Tad videsmo da Grci praznuju,
dok Sloveni za njih rade i zemlja koja četiri veka naša beše
postade grčka, a mi psi koje kamenjem proteruju.
Danas se ponovo za nju borimo i krvlju je našom natapamo,
da kao i nekad živimo spokojno od našeg rada.
Leti nebom Perunica i nosi rog slave koji ispijamo do dna. I viteza
u nas postade deset puta više nego u neprijatelja naših. A Perunica reče: Kako ste vi, Rusi
izgubili oranice svoje. Od danas se morate boriti za njih. A Suriya reče:
Idite Rusi i učinite tako. A mi smo došli u naš kraj
i probili obruč da napravimo prolaz
i odlučili: Kome je Perun dosudio taj će u raj dospeti,
i u Svargi će mu biti večna hrana. Može biti da ćemo danas poginuti,
ali drugi izlaz u životu nemamo. Bolje da smo mrtvi nego da živi tuđincima
robujemo. Robu nikad nije dobro pod despotom, čak i kada mu je ovaj naklonjen.
Slušamo naše kneževe i branimo našu zemlju.
A Indra nam pomaže da snagu čuvamo i ostanemo čvrsti.
Da vitezi naši na bojnom polju odole snagom božijom
koja nas u pobedu vodi.

[nazad na indeks](#)

#31(D-8/3/B)

... prinosimo žrtve našim bogovima za Ruse i gatamo gledajući
na let ptica. Neprijatelj će biti raspršen u prah i krv.
Imaćemo snage da obruč probijemo jer su s druge strane Grci
kao babe. Mačevi su im tanki, štitovi laki
i pokosićemo ih jer nemaju pomoć ni od
bogova svojih. A Surož će kao i pre biti naš
i nećemo im se pokoravati. Grci govore da su nam
dali svoje pismo, a mi smo primivši ga svoje izgubili. Pamtimo onog Ilara
koji u želji da našu decu podučava, moraše se kriti po domovima da ne
saznamo kako naše pismo uči i našim bogovima žrtve prinosi.
Pobedićemo Grke jer je tako govorio
i Kij naš otac. Rekao je takođe da ćemo uništiti i
neprijateljski Horsunj. Država će naša biti velika i u njoj kneževi,
gradovi, nebojeno gvožđe i potomstvo mnogobrojno. A Grka
će biti manje od nas. I stajaće pred nama pognutih glava.
Biće još mnogo užasa i nedaća ali će od dva
postati jedno i ujedinjeno. Pobedićemo i učvrstiti našu zemlju.
Bogovi će nam darovati večnu slavu i ništa nas neće zaustaviti
da se kao lavovi jedan za drugoga borimo i slušamo kneza svoga. A Perun
će uz nas ostati do pobeđe.
Slava bogovima našim za vek i vekova. Neka je blagoslovena Rusija
zemlja naših predaka i neka se ispuni volja božija.

[nazad na indeks](#)

#32(D-14A)

A Germanareh, unuk Aldorehovog unuka napade nas sa severa.

Ovi neprijatelji na čelu rogove nosiše.

Varjazi nas nagovarahu da ih napadnemo, ali mi ne mogasmo ratovati na dve strane jer su i jedni i drugi neprijatelji i među njima ne beše razlike.

Sa moćnom konjicom i brojnim ratnicima tada nas i Jazgi napadoše sa Tanaisa.

I tama za tamom pristizaše i nadiraše, a mi smo samo

božiju pomoć imali. Bogovi su našu snagu pred napad udesetostručivali.

Belobog povede naše ratnike i konjicu i volšebnici

u šumama dograbiše mačeve i u rat krenuše. Videsmo čarobjake kako velika

čuda učiniše. Kako im iz ruku ka Svargi pruženih izrastahu ratnici nebeski. Oni jurnuše

na neprijatelja i sahraniše ga. I videsmo tamo ptice velike kako nam doleću. A ustremi se na neprijatelja

bijući krilima Mater Sva i klicaše nam da zemlju branimo.

I borili smo se za ognjišta plemena našeg jer smo Rusiči.

Jurite braćo naša, pleme s plemenom i rod s rodom i tucite neprijatelja na zemlji našoj jer ona samo nama pripada. Ne vraćajte se poraženi.

Neka vas ništa ne zaustavi jer ste pod okriljem Svaroga

čija vas ruka vodi u pobedu.

[nazad na indeks](#)

#33(D-14B)

Kad nas neprijatelji napadahu, uzimasmu mačeve u ruke i pobeđivasmu. A govoraše Mater Sva da je budućnost naša slavna. I odlazimo u smrt kao u praznik. Pripovedali su nam da smo nekada davno, još dok imadosmo hramove u Karpatima trgovali sa Arapima i drugima. Došljaci Radgosta uvažavahu i mi im dažbine uzimasmu čestito, jer poštovasmu bogove kako nam je i povereno. Rekoše nam da veru nepouzdanu ne primamo čime očevima našim počast odajemo i drveću bez volje ne prilazimo. Neće ruke naše umorne od pluga biti već od mača, jer nam poveriše da na granice naše idemo i od neprijatelja ih branimo. I evo, dim se do neba uzdiže, što beše tuga velika očeva, dece i matera naših. Vreme je ratova. I ne govorimo ništa drugo. Samo to. Varjagi stigoše do Npre, osvojiše zemlju našu i odvedoše ljude. Ljude ne odvodite. Ako nas ne poslušate, iskusićete mačeve naše. Odvedite Rurika iz zemlje naše i vratite ga tamo odakle dođe. Granice naše neprijatelji opustošiše i zemlju nam opljačkaše. Ratujemo jedino, da našu zemlju odbranimo.

[nazad na indeks](#)

#34(D-11/A II)

Molimo se i klanjamo se prvom Triglavu i njemu veliku slavu pojemo.
Hvalimo Svaroga, deda božijeg koji je svemu rodu božjem začetnik
i tvorca je svega živog, večni izvor koji teče leti
svuda, a zimi i nikada ne mrzne. I tom živom vodom napaja
i život nam daje dok ne stignemo do
livada rajskih, blaženih. A bogu Perunu, gromovniku, bogu bitke i borbe govorimo:
Ti oživljavaš nas neprestanim okretanjem kruga i vodiš stazom
Prava kroz bitke do Velike Trizne. I svi poginuli
u borbi - neka večno žive u Perunovom puku. Bogu Svetovidu slavu
uznosimo jer on je bog Prava i Java i njemu pojemo pesmu jer je svetlost
kroz koju vidimo svet. Gledamo i u Javu opstajemo, a on nas od Nava
čuva i stoga mu hvalu pojemo. Pevamo i igramo njemu i prizivamo
boga našeg da on zemlju sunce i zvezde postojano u svetlosti održava.
Slava sva Svetovidu, bogu našem što otvara
srca naša da priznamo loše postupke
i dobru se okrenemo. Neka nas u zagrljaj kao decu primi jer ovako stoji:
Ono što stvoreno je - polovičnim umom ne biva viđeno.
Jer tajna je velika, kako to Svarog biva u isto vreme i Perun i Svetovid.
Dva bića u nebu sadržana, Belobog i Crnobog su,
a njih oba Svarog drži i zapoveda.
Za njima dolaze - Horos, Veles i Stribog, a zatim - Višenj, Lelj i Letic.

[nazad na indeks](#)

#35(D-11/B II)

Zatim - Radgost, Krišni i Kolada, a za njima - Udrzec, Sivi Jar i Dajbog.
Za njima slede - Belojar, Lada, Kupala - Senić, Žitnić, Venić - Zrnić, Ovsenić, Prosić
Studić, Ledić i Ljutić, a za njima - Ptičić, Zverić i Milić - Doždić,
Plodić i Jagodić - Pčelić, Irestić i Klenčić - Jezerkić, Vetrić, Slomić
Gribić, Lović i Besedić - Snežić, Stranić i Svendić - Radić, Svetić, Krivić
Krasić, Travić i Steblić, a za njima slede - Rodić, Maslenić i Živić - Vedić, Listvić
i Cvetić - Vodić, Zvezdić i gromić - Semić, Lipić i Ribić - Brezić, Zelenić i
Gorić - Stradić, Spasić i Listverić - Mislić, Gostić i Radić - Stranić
Čurić i Rodić - a tu već Smurgl - Ognjebog jarostan i prek rađa se brzo.
To je suština Triglava jer svi od njega potiču
i njemu se opet vraćaju. A tu je divni Irij
i tamo Ra reka teče deleći Svargu od Java, a Čislobog
odbrojava dane naše i bogu svoja brojanja saopštava: kada je nebeski dan
a kada noć. I on dane deli na dane Java koji su dani
božiji i noć u kojoj samo je bog naš Did - Dub - Snop. Slava
Perunu - Ognjebogu koji strele na neprijatelje šalje i verno stazom predvodi
koja je čast i sud u vojnika. On - zlatorun, milostiv i pravedan.

[nazad na indeks](#)

#36(D-7A II)

Slava bogovima našim što imamo veru koja ljudske žrtve ne traži kao Varjazi koji uvek žrtve prinosahu nazivajući Peruna-Parkunom. Mi kao žrtvu davasmo samo plodove polja i svog rada: proso, mlečni mrs i tome za dan Kolade dodavasmo jagnje, kao i za dan Rusalje s proleća i Crvenu Goru. To činimo u spomen na Karpatske gore. U to vreme naš se rod nazivao Karpeni, a kad se sklonismo da u šumama boravimo, nazivahu nas imenom Drevići, a u poljima nas zovu Poljani. Oni koji Grke slušaju za nas govore da smo ljudožderi, a to je laž, jer uistinu nije tako. Mi imamo drugačije običaje. Tako oni koji žele drugoga da unize o njemu zlo govore i lud je onaj koji se od takvih reči ne brani. Dugo vremena upravljasmu rodovima, a starci iz roda, Vendi, odlazahu rođacima da sude pod drvetom Peruna. A takođe toga dana igrasmo igre pred očima staraca: junaci pokazivahu snagu, brzo hodanje, pevahu i plesahu. Tog dana seljani su odlazili u lov i divljač donosili starcima koji su je s drugim ljudima delili. I volšebnici deliše bogovima žrtvu u znak zahvalnosti i slavu uznosiše. U vreme Gota i dolaska Varjaga biran je knez među vođama i taj je mladiće u surove bitke vodio. A Rimljani nas osmatrahu smišljajući nam zla. I dođoše na nas svojim kolima sa gvozdenim oružjem i napaše nas. Dugo smo se od njih branili da održimo ...

[nazad na indeks](#)

#37(D-19)

A ovo se videlo u Navu: Ognjebog se udaljivao od zmaja čudesnog.
Natapajući zemlju iz njega je tekla krv koju je lizao. Tada je došao silni muškarac
i rasekao zmaja nadvoje i postala su dva koja je opet rasekao i postala su četiri. I tada muškarac
zavapi bogovima za pomoć. A ovi od Svarge na konjima dojezdise da zmaja
ubiju, jer njegova snaga ne beše ljudska niti božanska, već crna beše. A taj zmaj, to su
neprijatelji koji dolaze s juga. To su bosporski ratnici s kojima dedovi naši ratovahu.
Grci našu zemlju za sebe žele, ali je ne damo jer je
naša. A taj zmaj je stradanje naše.
Borićemo se i živote položiti nju koja se prostire od nas do
Poljana i Drevića i Rusa. I stiže do mora i gora i stepa južnih. I to
je Rusija. I samo od nje pomoć imamo jer smo Dajbogovi unuci.
Molimo Boga da oganj pošalje kako bi Mater Sva slavu pronela
na krilima svojim do predaka naših. I tu pesmu pojemo uz vatre
večernje i staro slovo govorimo o slavi, o svetom Sedmorečju
gde su bili naši gradovi i za koje su naši očevi ratovali. A tu smo zemlju napustili
a sada se u drugoj zemlji za opstanak borimo. U prošlosti smo imali
Golunj i u njemu gradove, sela i ognjišta.
Umivamo tela i duše naše u želji da ostane sveta ruska Golunj,
u kojoj neprijatelji od predaka naših strahovaše.
Od pašnjaka ovčijih prostire se zemlja na dan puta od nas ...
do drugih, gde sada oni obitavaju i odakle nas u prošlosti oteraše.
Neprijatelji nam prete i surov dan pred nama žedan je krvi.
I prolićemo je za zemlju rusku ...
I kamen otete zemlje za nama vapi i borićemo se do
smrti ...
Poštujte sina moga koji je umro za nju ...

[nazad na indeks](#)

#38(D-21)

Zlu silu od dvesta opremljenih vojnika hrabro poraziše. A mi smo morali sačuvati što je ostalo i sagraditi skrovišta za naše bogove. Gradili smo zidove od hrasta, a često dvostruke i tamo čuvasmo likove naših bogova. Imali smo mnogo skrovišta u Novgorodu, na reci Volhovi. Imali smo ih i u Kijevu gradu i šumama božijim. Imasmo skrovište u Volinji i u Surožu na moru suroškom, plavom. Velika je uvreda za nas što su suroška skrovišta prepuštena neprijateljima, te naši bogovi u prašini leže jer Rusi nemaju snage da odole neprijatelju. Odeća nam beše poderana kao u skitnica koje se noću po šumama vuku i odeću na rite cepaju. Tako su Rusi rite na sebi nosili, ne brinući o tome. Želeli su da u skrovištima bogove slave koji ne primahu žrtve, jer behu ljuti zbog njihove lenjosti. A ptica Mater Sva o slavi nam je govorila i molila nas da slavu očeva povratimo. A mi ne imasmo hrabrosti da pođemo u rat i mačevima svoju zemlju uzmemo i od neprijatelja očistimo. I već hiljadu trista godina krijemo naše svetinje i žene nam govore da smo budale, da smo razum izgubili jer pred njima kao jaganjci stojimo. Da ne smemo krenuti u odbranu i mačem razneti neprijatelje naše. I Kupalo nam poručuje da moramo biti vojska čistih tela i duša. I tako polazimo stopama njegovim koji je zaštitnik naš u pravednoj borbi. A onda stajemo pred likom Svarogovim. Odlazeći u borbu mi hvalimo bogove kao što činimo i u danima mira. I Kupalo nam govori da ćemo doživeti vreme i biti poštovani zbog slave svoje. I opet se sresti sa precima našim.

[nazad na indeks](#)

#39(D-22)

Ispričaćemo i to kako je Kvasura dobio od bogova tajnu spravljanja surine. A ona je gasila žeđ koja nas je morila. A mi se u Radgostu bogovima radovasmo. Plesali smo i vence do neba bacali i pevali uznoseći slavu bogovima. Kvasura je bio muškarac silni i od bogova omiljen. A Lada je došla k njemu i rekla mu da med stavi u vodu i na suncu osuri. Tako Sura učini da se on u suricu pretvori. A nju pijemo u slavu božiju. U vekovima pre Kija, taj muškarac omiljen beše bogovima i predade (tajnu) ocu Bogumiru. A ovoga Svarog pouči kako da spravlja kvasuru koju nazivamo surinom. I to beše u Radgostu našem. A kada nastupe dani jeseni završavamo žetvu i radujemo se tome. I ako tada neko skrene s puta i počne nerazumno govoriti to je od Crnoboga. A drugi postane radostan i to je od Beloboga. I tako imamo i prijatelje i neprijatelje... Kjući mačeve protiv sila neprijateljskih mi ih silom božijom poražavamo na obe strane. A taj Bogumir suru poče spravljeti kad mu slavu prorekoše. I on bogovima govoraše hvalu... i tako su ustanovili sebi rodove po uzoru na boga. Imali su rodove tih rodova kao što je Svarog otac, a potom su sinovi njegovi. I mi se pokoravamo kao što se pokorava roditelju, jer on je otac roda. A taj rod su ratnici od Kija do kneževa kijevskih.

[*nazad na indeks*](#)

#40(D-23A)

Sa starih pašnjaka gde su Rusi prebivali, Novojari su pošli na jug i u stepama ratovali deset vekova. A to su takođe Rusi koji su svoje kneževe birali od roda svoga. Rodovi su od svakog plemena davali svog kneza, a kneževi su birali kneza starešinu. Taj beše vođa u ratovima. Tako smo živeli u toj zemlji, dok nas Grci nisu napali i na našoj zemlji se naselili, ne mareći za Ruse. Zato Rusi uzeše mačeve i oteraše Grke od svojih morskih obala. A Grci su ratovali zaštićeni gvozdanim oklopima. Bila je velika seča, vrane su letele nad razbacanim ljudskim telima i njihovo se graktanje u opštem metežu širilo poljem. One su kidale grčke leševe, a ruske nisu, jer behu zaštićeni od pogibije voljom bogova. Tada i sunce sa mesecom zarati zbog te zemlje. I nebo ih je štitilo da ne padnu u nemilost Jelina.

Majke su oplakivale sinove koji krv proliše na bojnopolju i to polje postalo rusko. Novojari naseljavahu tu zemlju do danas, jer pripada nama zbog krvi prolivene mačevima. Jelini su obećavali našem knezu starešini, da neće ići do zemlje Nera, niti alansku decu otimati jer imaju morske obale. Znamo da preci naši koji na bojnopolju izginuše, nisu otimali od neprijatelja zemlju i zbog toga ni mi tuđu zemlju uzimati nećemo.

I od Germanareha, koji nas je sa severa napadao, branili smo se jer je gotška zemlja naša. Nju Belorogi zasejaše kostima svojim i krv svoju proliše i zato je ona naša.

[nazad na indeks](#)

#41(D-23B)

I ptica Mater Sva peva o nama
i slavu nam proriče: i nama samima i mačevima našim. Pošli smo do svetog
polja i odoleli neprijateljima severnim i porazili neprijatelja južne.
Germani behu poraženi od Rusa jer smo mi oca našeg Peruna
sinovi, a Dajboga unuci. Svarog nam je pokazao put kojim su otišli:
Germanareh ode na sever, a Jelini na jug. Tako smo odbranili
i ujedinili našu zemlju i nismo davali sinove svoje, jer sinovi naši cene nemaju.
U naše stepe nadire mnoštvo drugih rodova, a mi ravnodušni nismo.
Pomoć ne tražimo, jer je ona u mišicama našim i na vrhovima mačeva kojima
sečemo neprijatelja....
.... Ptica Mater Sva poje nam da podignemo mačeve u odbranu.
Bije ona krilima i prašinu do Svarge podiže. Od neprijatelja
nas brani, jer je za nas brižna. Mi pobeđujemo,
jer krik njen dopire do srca naših. Suru
ispijamo pre polaska u bitku i pobeđu odnosimo, jer taj napitak bogovi stvoriše.
I biće nam sura, živa voda u poslednjem času Velike Trizne u čast
onih koji za zemlju svoju poginuše.

[nazad na indeks](#)

#42(D-25A)

Behu u Karani, malom gradu na obalama ruskog mora. I tamošnji knez rešio je da Jelini porazi i otera ih od Rusa. Opremio je vojsku i konjicu i pošao u borbu. Jelini su plakali i molili da danak plaćaju. A taj danak beše ovce i vino. Tada su Jelini, videvši da Rusiči mnogo piju, rešili da ih napadnu. Volvev, dolazeći na prinošenje žrtve sa bratom mu Solovenom, reče Rusičima: Ne opijajte se tim poklonima. Ali Rusiči ih ne poslušashe i opiše se. Toga dana Jelini su ih napali i razbili, a videvši tu propast Rusiči su pošli u stepe. Tamo su se naselili, snagu prikupili i neprijatelju uzvratili. Pobili su voljom bogova jer su ovi bili uz njih i ruke im osnažili. Neprijatelji su se tukli želeći da stoku gaje i sami u tom prekrasnom kraju vladaju. A mi smo se molili Triglavu Velikom i Malom. I Triglav nam se pridružio i konjicom neprijatelja porazio. Bogovi su nadvladali. Videli smo mnoge mrtve koje su bogovi porazili. I mi ćemo slediti naše bogove i kao velika Perunova vojska neprijatelje naše ćemo razbiti. Odnećemo pobeđu kao Svarožići koji slavu očeva svojih pronose i do dana današnjeg na (bojnom) polju sve neprijatelje pobeđuju.

[*nazad na indeks*](#)

#43(D-25B)

Tvorac naš Svarog, ovako kaza ocu Oru: Stvoreni ste vi rukama mojim
i sinovi ste tvorca i kao takvi
deca moja, a Dajbog će biti otac vaš. Njemu budite poslušni i što vam on
kaže tako činite i tako radite. I bićete
narod veliki, pobedićete sve rodove tuđe koji iz
kamena snagu crpu i čuda tvore - kola bez konja i druga čudesa
mimo čarobnjaka. Tada će svaki od vas
vojnici postajati pomoću zakletve. Ali vojnici će se pretvoriti u robove govornika
i od mnoštva tih reči izgubiće muškost i potčiniti se poklonima i zlatu.
Zbog toga će se prodati neprijatelju. A bogovi vam govore:
Ljubite zavet oca Ora, prirodu i život i ljubite drugove svoje
i čuvajte mir među rodovima. Od tada beše sedamdeset kneževa naših
kao što su: Mezislav, Borislav, Kamenobraneš i Gorislav. I tako izabrani
oni behu da odlučuju koliko to ljudi od njih zahtevahu. Tada
su se kneževi mnogo trudili. Bio je Kisek veliki i mudar. A kada je umro, za njim
bejahu drugi i svaki je činio nešto dobro. Rusiči to pamte
i za svaku Triznu ih slave. Tri puta odaju poštu u sećanje
na sinove naše. To niko ne zaboravlja da ne bi prokletstvo
božije i ljudsko navukao i pred ljudima ime svoje okaljao do veka.

[*nazad na indeks*](#)

#44(D-26A)

Beše u to vreme jedan dobar domaćin. I beše on blag i bogovi mu dadoše mnogo ovaca i goveda koji su pasli u stepi. I beše mnogo trave i bogovi davahu priplod za stoku njegovu i umnožavahu je. I dođe pred njega stranac i reče mu da njegovi sinovi pođu u drugu zemlju, u čudesni kraj gde sunce zalazi i na zlatnom odru spava. Konjanik dojaha i reče suncu: Idi sunce u tvoje plave šume, sedi u svoja kola i sa Zorom se odvezi na istok. Rekavši to on odjaha u druge krajeve. I večer dođe za njim, a konjanik kaza: Sunce je zašlo iza svojih gora i odvezlo svoja zlatna kola. I volšebnost svoju pritajilo. I konjanik odlazi u druge krajeve. A Zora ide noseći svetlost i odeždu Dajboga stresa. I iskre teku do kraja nebeskog. Tako je on pripovedao. I dvojica sinova pođoše tamo gde sunce zalazi i videše mnogo čuda i trave zlatne. I vratiše se da ocu ispričaju o krasoti toga kraja. Mnoga plemena i rodovi poželeše tamo krenuti i svi pođoše tom domaćinu. I tada otac Or reče svojim sinovima da predvode rodove. Ne želeše oni jedni od drugih da se dele ali knez povede ljude svoje na jug, a Or u primorski kraj. Tamo beše velika suša i pustinja i oni krenuše do planina koje naseliše. Tako su živeli pola veka, sakupili veliku konjicu i odjahali u druge krajeve. Na svom putu, sukobljavali su se sa mnogim vojskama na koje su nailazili. Videli su mnoge tople zemlje i prošli kraj njih jer tamo već živehu mnoga tuđa plemena. Vođeni bogovima išli su dalje. Čuvamo uspomenu na ta vremena i sledimo put naših očeva. Pročišćavamo se moliltvom, pranjem i umivanjem. A umivajući se molimo se za čistotu duša i tela naših. Te molitve ustanovio je Svarog, a Kupalo nam je na njih ukazivao.

[nazad na indeks](#)

#45(D-26B)

Ne zaboravljamo naše običaje: peremo svoja tela i umivamo svoj duh u čistoj vodi živoj. Radimo i molitvu obavljamo svakog dana. Suru pijemo pet puta dnevno hveleći bogove naše radosno, jer je sura napitak i mleko naše koje nam od Krave dolazi. Živimo spravljajući žitne trave u mleku od koje svako svoj deo uzima. I kako vreme otiče, tako dolazimo do plave reke jer vreme pred nama nije večno. Tamo srećemo pretke svoje i matere gde u Svargi stada napasaju i snopove uvezuju. Život im je kao naš, samo tamo nema Huna ni Jelina, već im knezuje Prav. I taj Prav je istinit, a Nav je ispod Java. Tako je dato i biće od Svetovida za vek i vekova. A bog tamo sa našim precima koji su živeći na zemlji stradali, i mnoga zla imali, razgovara. Tamo zla nema, već zelene trave. Živi se po volji božijoj što je za ljude čast. I mi ćemo gledati rajske stepe na nebu plavom. A to plavo je od boga Svaroga. I Veles tamo vodi stada u zlatna žitna polja. Niko ne plaća danak i nema robova. Žrtva je njihova kakvu nevernici ne znaju: vino, med i žito za molitvu. Uznosimo slavu bogovima koji su očevi naši a mi sinovi njihovi. Bićemo ih dostojni čistotom tela i duša koje nikada neće umreti. I ne umiru one u času smrti naših tela.

[nazad na indeks](#)

Vojin - seedlingstars@yahoo.com